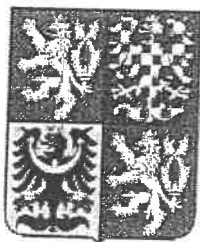

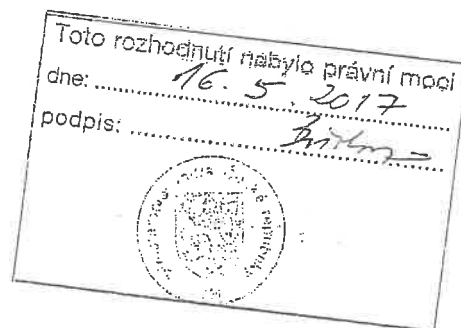
Z

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 186/2013 Sb.

prac. č.: 1115r

Milan Chovanec
ministr vnitra

Vypraveno

dne 16.5.17 25

PŘÍLOHA

Č. j. MV-167856-3/SO-2016

Praha 12. května 2017

Počet listů: 6

Účastník řízení č. 1:

Pan

st. přísl. Syrská arabská republika
bytem:

Zmocněný zástupce:

advokát

635 00 Brno

Účastnice řízení č. 2:

st. přísl. Syrská arabská republika
bytem

ROZHODNUTÍ

Ministr vnitra jako věcně příslušný správní orgán podle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), po předchozím projednání v rozkladové komisi ministra vnitra, **rozhodl o rozkladu**, který podal prostřednictvím zmocněného zástupce pan ... a to i za nezl. dceru ... oba st. přísl. Syrská arabská republika a oba bytem (dále jen „účastníci řízení“), proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 22. 11. 2016, č. j. VS-3362/835.3/2-2014, jímž byla podle § 51 odst. 3 správního řádu a v souladu s § 13 odst. 2 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), zamítnuta jejich společná žádost o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“),

takto:

rozklad účastníků řízení proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 22. 11. 2016, č. j. VS-3362/835.3/2-2014, se podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu

zamítá.

ODŮVODNĚNÍ

Dne 9. 9. 2015 podal účastník řízení prostřednictvím Krajského úřadu Jihomoravského kraje podle § 17 zákona o státním občanství České republiky žádost, která byla postoupena správnímu orgánu I. stupně dne 16. 10. 2015, a do níž zahrnul se souhlasem matky i nezl. dceru, pro kterou požádal o prominutí nesplnění zákonné podmínky doby trvalého pobytu na území České republiky před podáním žádosti stanovené v § 14 odst. 1 zákona o státním občanství České republiky, a to ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství České republiky (nezl. dcera se narodila na území České republiky). Manželka účastníka řízení, st. přísl. Syrská arabská republika, o státní občanství České republiky nežádá. Dne 13. 10. 2015 zmocnil účastník řízení advokáta řla
řla BA, k zastupování ve všech právních věcech v souvislosti s podanou žádostí. Jedná se o druhou žádost účastníka řízení, předchozí byla pravomocně zamítnuta v červenci roku 2015 z důvodu nesplnění podmínky nejméně pětiletého povoleného trvalého pobytu v České republice ke dni podání žádosti a neplnění povinností v oblasti veřejného zdravotního pojištění, posuzovaných podle zákona č. 40/1993 Sb., o nabytí a pozbytí státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

V souladu s § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky si správní orgán I. stupně vyžádal stanoviska Police České republiky a zpravodajských služeb České republiky (dále jen „bezpečnostní sbor“). Na základě těchto stanovisek vyšlo najevo, že dospělý účastník řízení ohrožuje bezpečnost státu. S odkazem na § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky tak nebylo možné žádosti vyhovět. Z tohoto důvodu správní orgán I. stupně již neprováděl v souladu s § 51 odst. 3 správního řádu další dokazování za účelem ověření integrace dospělého účastníka řízení do české společnosti a splnění ostatních zákonných podmínek stanovených v § 14 zákona o státním občanství České republiky, nezbytných pro udělení státního občanství České republiky. S odkazem na § 140 odst. 7 správního řádu rozhodl správní orgán I. stupně o zamítnutí společné žádosti účastníků řízení z důvodu ohrožení bezpečnosti státu.

Zamítavé rozhodnutí správního orgánu I. stupně přezval zmocněný zástupce účastníků řízení dne 22. 11. 2016 a dne 5. 12. 2016 byl správnímu orgánu I. stupně doručen včasný rozklad. V něm účastník řízení prostřednictvím zmocněného zástupce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť v něm nejsou uvedeny konkrétní důvody neudělení státního občanství České republiky, které by bylo možné přezkoumat. Uvádí, že jako důvod zamítnutí žádosti je v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedeno pouhé tvrzení správního orgánu I. stupně o tom, že dospělý účastník řízení ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví nebo majetkové hodnoty, které neumožňuje účastníkovi řízení se proti takovému rozhodnutí účinně bránit.

Rozhodnutí je tedy podle účastníka řízení nepřezkoumatelné a v rozporu s Listinou základních práv a svobod (dále jen „Listina“), konkrétně s čl. 36 („Každý se může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu. Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Z pravomoci soudu však nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny.“).

Účastník řízení žádá, aby odvolací orgán (zde ministr vnitra) zajistil spravedlivý proces, zajistil kompletaci spisu tak, aby se s ním mohl v celém rozsahu seznámit zmocněný zástupce a hájit tak zájmy účastníka řízení. Dále uvádí, že existuje hojná judikatura, která

jasně hovoří o tom, že podobný postup správního orgánu, tedy odkaz na existenci jiných podkladů, které se však ve spise z různých důvodů nenachází a účastník řízení či jím zmocněný zástupce se s nimi nemohou seznámit, je nezákonný a protiústavní a znamená nepřezkoumatelnost a nezákonnost rozhodnutí.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise.

K námitkám uvedeným v rozkladu ministr vnitra sděluje, že podle § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, nelze státní občanství České republiky udělit účastníkovi řízení, který ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví nebo majetkové hodnoty. Podle § 51 odst. 3 správního řádu, je-li zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. Z hlediska zásad procesní efektivity a hospodárnosti správního procesu zůstává provádění dalších důkazů (zde ověření integrace účastníka řízení do české společnosti a splnění ostatních zákonných podmínek) nadbytečné, jakmile byl již v dosavadním dokazování nade vší pochybnost prokázán relevantní důkaz o nemožnosti vyhovět žádosti účastníků řízení.

Ministr vnitra dále konstatuje, že správní orgán I. stupně je stanovisky bezpečnostního sboru vyžádanými v souladu s § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky vázán a není jakkoliv oprávněn tato stanoviska sám vyhodnocovat a přezkoumávat. Pokud tedy byla ve správním řízení o žádosti účastníků řízení doložena stanoviska bezpečnostního sboru podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, ve kterých je výslovně uvedeno, že účastník řízení ohrožuje bezpečnost státu, byl jimi správní orgán I. stupně právně vázán a nemohl rozhodnout jinak, než jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí. Správní orgán I. stupně není oprávněn v zamítavém rozhodnutí jakkoliv odůvodňovat, v čem ohrožení bezpečnosti státu spatřuje. V této souvislosti ministr vnitra dále upozorňuje, že v souladu s § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky se taková stanoviska nestávají součástí státoobčanského spisu, pokud obsahují utajované informace, a není tak možné s nimi účastníka řízení ani jeho zmocněného zástupce seznámit v intencích příslušných ustanovení správního řádu, která účastníkům řízení přiznávají právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a seznámit se s obsahem spisového materiálu.

K námitce účastníka řízení o existenci judikatury, která ukazuje na protiústavnost, nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí, ministr vnitra uvádí, že v podaném rozkladu nebyl uveden konkrétní odkaz na jediný judikát, o který účastník řízení svá tvrzení opírá. Naopak lze odkázat na náleží Ústavního soudu ze dne 11. 10. 2016, č. j. Pl. ÚS 5/16, ve věci návrhu na zrušení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, kdy dospěl Ústavní soud v plénu k závěru, že napadená právní úprava je projevem optimalizace případného protichůdného působení ochranných mechanismů dvou Ústavou České republiky chráněných hodnot, a to zájmu jednotlivce na sdělení důvodu zamítavého rozhodnutí na straně jedné a bezpečnostních zájmů státu na straně druhé, kdy by naopak bylo nepřiměřené, pokud by zákon o státním občanství České republiky zajistil úplné odůvodnění zamítnutí žádosti z důvodu ohrožení bezpečnosti státu na úkor ochrany těchto zájmů státu, která by pak musela požadavku takto požímaného práva na spravedlivý proces bezvýhradně ustoupit. Ústavní soud tak nepovažuje napadené ustanovení za rozporné s čl. 36 Listiny ani s principem materiálního právního státu ve smyslu čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky. Ústavní soud tak neshledal, že by napadené ustanovení zákona o státním

občanství České republiky představovalo porušení ústavního pořádku opravňující jej k využití derogační pravomoci, která mu přísluší.

Ministr vnitra zároveň zdůrazňuje princip, nyní výslovně zakotvený v ustanovení § 12 zákona o státním občanství České republiky, podle něhož není na udělení státního občanství České republiky právní nárok. Toto ostatně již dříve opakovaně v řadě rozhodnutí potvrdil Ústavní soud i Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, č. j. 3 As 32/2005 – 51, a navazující usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2007, sp. zn. II. ÚS 624/06, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 142/2013 – 29).

V úvahu vzal ministr vnitra i skutečnost, že osobě, které bylo uděleno státní občanství České republiky, toto občanství (na rozdíl od úpravy v řadě jiných států) nelze odejmout proto, že se stala bezpečnostním rizikem pro Českou republiku. Proto je nutno případné bezpečnostní riziko vážit ještě před udělením státního občanství České republiky, a to obzvláště pečlivě. V případech, kdy státoobčanský vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí státního orgánu, má dotčený stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoli.

Jak ostatně vyplývá z usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 3. 2000, sp. zn. IV. ÚS 586/99, každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci získat státní občanství České republiky s tím, že zde není žádného základního práva, které by stát mohl porušit tím, že cizinci státní občanství neudělí. Pokud tedy není cizinci státní občanství České republiky uděleno, neporušuje tím orgán zastupující stát žádné právo zaručené ústavním pořádkem České republiky.

Takový postup pak není v rozporu ani s Evropskou úmluvou o státním občanství. Ministr vnitra považuje za důležité poukázat rovněž na skutečnost, že Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod z roku 1950 (a ani její protokoly) negarantuje právo na udělení státního občanství konkrétní země. To ostatně potvrzuje i judikatura Evropského soudu pro lidská práva – viz např. rozhodnutí ze dne 12. 1. 1999 ve věci Karassev proti Finsku, stížnost č. 31414/96 (ECHR 1999-II), bod 1. a): *„Soud poznamenává, že právo na udělení konkrétního státního občanství není garantováno Úmluvou ani jejími protokoly.“* (v angl. znění: *„The Court notes that the right to acquire a particular nationality is not guaranteed by the Convention or its Protocols.“*).

Ministr vnitra proto s ohledem na výše uvedené nesouhlasí s tvrzením účastníka řízení, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a nezákonné. Pro úplnost pak ministr vnitra dodává, že se jednalo o společnou žádost účastníků řízení, bylo tedy nezbytné postupovat v souladu s § 140 odst. 7 správního řádu, podle něhož se ve společné žádosti vydává společné rozhodnutí, a tudíž nebylo možné vyhovět ani žádosti nezletilé účastnice řízení.

V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí si ministr vnitra vyžádal aktualizované podklady od bezpečnostního sboru, který potvrdil, že bezpečnostní riziko u účastníka řízení nadále trvá.

S odkazem na výše uvedené proto ministr vnitra rozhodl způsobem uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

otisk úředního razítka

Milan Chovanec

Rozdělovník:

1. JUDr. ...., LL.M., MBA, advokát (*odeslat do datové schránky*)
2. Ministerstvo vnitra, odbor správní
3. Ministerstvo vnitra, odbor všeobecné správy